

Drop systemet – før det er for sent LaRouchePAC International fredags-webcast, 22. januar 2016

Det følgende er oversættelsen af udskriftet af 2. del af LaRouchePAC fredags-webcast den 22. januar, 2016, med Jeffrey Steinberg. Vi anbefaler, at man læser første del (på engelsk), hvor Matthew Ogden gennemgår en rapport over den chokerende stigning i dødsfald som følge af narkotika og selvmord i USA i de seneste ca. 15 år, med reference til en artikelserie i *New York Times*. Hele webcastet inkl. engelsk udskrift kan ses her: <https://larouhepac.com/20160122/friday-webcast-january-22-2016>

Jeffrey Steinberg: Hr. LaRouche har uophørligt fastslået den pointe, at man må fjerne præsident Obama fra embedet, hvis vi skal have bare en chance for at begynde at adressere de problemer, der nu er blevet præsenteret i meget skarpe, snapshot-lignende form i disse tre undersøgelser i *New York Times*. Det er vigtigt at huske på, at de falske statistikker, der gentages som et dagligt mantra af Obamaregeringen og det fleste af de etablerede medier om, at USA's økonomi er på vej op, at arbejdsløsheden nu er nede på 5 %, er et meget bevidst bedrageri. Husk, at der nu er 94 millioner mennesker i den arbejdsdygtige alder, der ikke er under uddannelse, ikke er i militæret, ikke er i fængsel og ikke er indlagt på diverse hospitalsinstitutioner; 94 mio. mennesker i alderen fra 18 til 65, der ikke er talt med som en del af arbejdsstyrken, fordi de enten er kronisk arbejdsløse eller endnu aldrig har været i stand til at finde et job. Så disse 94 mio. mennesker repræsenterer over en fjerdedel af den amerikanske befolkning, der bevidst er smidt på skrottyngen; og dette tager ikke engang højde for børnene til disse folk, der er blevet skrevet ud af ligningen, eller de ældre medborgere, der lever under den form for fattigvilkår, som Franklin Roosevelt kraftigt hævdede aldrig mere ville ske.

Hr. LaRouches pointe er meget klar: Dette er ikke noget, der simpelt hen blev tryllet op af jorden af George

W. Bush eller Dick Cheney eller Barack Obama. Dette er en politik, der stammer fra briterne. I 1979 udgav *Executive Intelligence Review* den første af nu fem opdaterede udgaver af bogen *Dope, Inc.*¹ I denne bog dokumenterer vi i detaljer, at briterne førte en opiumskrig imod USA med den hensigt at ødelægge USA med

hensyn til de principper, på hvilke republikken blev grundlagt; især en økonomi efter [Alexander] Hamiltons principper, samt en demokratisk republik. I kølvandet på Borgerkrigen, som var et rungende nederlag for briterne, der forsøgte at bryde unionen op, og på trods af, at briterne myrdede Abraham Lincoln; det stod klart, at USA var vokset frem som en magtfuld industriel og, ved udvidelse, militær magt; og at udsigten til, at briterne kunne vælte den amerikanske republik ved militære midler var blevet fjernet. Fra dette tidspunkt og fremefter har Det britiske Imperiums, Det britiske Monarkis bevidste politik været den at ødelægge USA internt, ved at rive nationens sociale struktur i stykker; og ved at introducere en

¹ <http://www.larouhepub.com/>

kultur med pessimisme, fortvivelse, uvidenhed og hedonisme.

Hvis man tager det, Matthew Ogden netop fremlagde – disse tre rapporter fra *New York Times*, der blot giver ligesom et snapshot af, hvor tingene står – så må man spørge sig selv, »Hvordan er vi kommet så vidt?« Der kan ikke stilles spørgsmålstegn ved den kendsgerning, at, for et voksende og meget stor portion af den amerikanske befolkning er hele ideen om den amerikanske drøm blevet fejlet bort og revet itu. Som hr. LaRouche understregede under vores diskussion i dag, så var arbejdsstyrkens forfatning, især den yngre del af befolkningen, i en bedre tilstand, end den er i dag, i 1933, da Roosevelt blev præsident og lancerede sit 100-dages program; skabte CCC (Civilt bevarelseskorpset), skabte Work Product Administration og andre kontorer, der skulle få folk tilbage i arbejde igen. Unge mennesker er afhængige af videospil; i mange tilfælde er det voldelige videospil, der har frembragt ting som ungdomsdræberne i Paducah, Kentucky, i Littleton, Colorado; de mange tilfælde, der ikke engang blive rapporteret i de nationale medier i dag, fordi de er så almindelige.

Så man må spørge sig selv, hvordan er dette sket? Hvor kom dette fænomen fra? Og igen: Hr. LaRouche har understreget, at, hvis man ikke forstår Det britiske Imperiums had til det, som USA repræsenterede som en revolutionær, republikansk kultur i sin første generation, så kan man ikke forstå, hvad der skete i løbet af det 20. århundrede og nu ind i begyndelsen af det 21. århundrede. Man kan ikke forstå, hvad det er, der er blevet gjort mod USA, med mindre man går tilbage og ser på denne faktor med det britiske angreb, det britiske had. Det, som vi, da vi skrev *Dope, Inc.*, kaldte »den britiske opiumskrig« imod USA. Husk, at, i midten af det 19. århundrede lancerede briterne krige med henblik på at påtvinge den kinesiske befolkning afhængighed af opium og således ødelægge den, som en del af et plyndringstogt, der tog form af to opiumkrige og en massiv, påtvungen kinesisk afhængighed af opium. Vi ser det samme ske her i USA i dag; og det er ikke nogen ny historie.

Jeg vil gerne i de næste par minutter sammen med jer gennemgå nogle af de hensigtserklæringer, der er blevet udstedt af fremtrædende personer i Det britiske Imperium. Og når vi har gjort det, vil jeg gerne have, I stiller jer selv et spørgsmål. Er der nogen forvirring tilbage i jeres sind om det, hr. LaRouche taler om, når han diskuterer Det britiske Imperium som roden, årsagen, til problemet?

Vi kan selvfølgelig begynde med tilfældet Barack Obama. Barack Obama blev grundlæggende set spottet og skabt som en politisk figur af britiske netværk. En af de mest fremtrædende skikkelser i hele udviklingen af Barack Obamas karriere, var George Soros; der ikke alene er en britisk agent – og fuldt ud dokumenteret og autoriseret som sådan – men Soros har også været drivkraften bag, i flere årtier kilden til finansieringen af hele bevægelsen for at legalisere illegale, narkotiske stoffer i USA. Hvis I tror, det blot drejede sig om den medicinske brug af marihuana, så kan jeg ud fra personlig erfaring fortælle jer, at jeg deltog i kurser for 20 år siden; hvor, under private diskussioner bag lukkede døre, Soros åben-

lyst sagde – og hans repræsentanter åbenlyst sagde – at målet var legalisering af alle narkotiske stoffer. Crack kokain, heroin, det hele. Vi ser nu konsekvenserne og frugterne af dette. Da Obama blev valgt til præsident for USA tilbage i 2008, hvor Soros' penge var et fremherskende træk, gik budskabet ud til alle narkoproducerende lande i verden, at det var en åben krig med det formål at begynde at oversvømme USA med endnu større mængder af illegale narkotiske stoffer; for indsatsen for at standse det ville være minimal og sluttelig uden konsekvenser. Så det er ikke bare et spørgsmål om, at folk af fortvivelse har slået sig på illegale stoffer; disse stoffer er nu tilgængelige i enorme mængder til stærkt reducerede priser i hver eneste kommune i USA.

Så tallene, de 47.000 mennesker, der døde af en overdosis narkotika i USA alene i 2014, er blot en statistisk markør for det, der i realiteten foregår. Men igen, jeg vil stille det mere overordnede spørgsmål: Hvad var hensigten? Hvilke var hensigtserklæringerne? Hvad var visionen om et fremtidigt USA, repræsenteret af nogle af de førende, magtfulde personer i Det britiske Imperium? Vi har tidligere citeret Lord Bertrand Russell, men det er altid nyttigt at huske på hans egne ord om, hvad hans synspunkter og hensigter var over for USA og over for verden som helhed. I 1951 skrev Russell en bog med titlen 'The Impact of Science on Society' (Dansk, 1953: 'Fornuften eller døden'), om at gøre unge mennesker til mål for hjernevask, for ødelæggelse. Han skrev: »Fysiologi og psykologi tilbyder felter for videnskabelige teknikker, der stadig venter på at udvikles. To store mænd – Pavlov og Freud – har lagt fundamentet. Jeg accepterer ikke det synspunkt, at de skulle være i nogen afgørende konflikt, men det er stadig tvivlsomt, hvilken struktur, man vil bygge på deres fundamenter. Jeg tror, at det spørgsmål, der vil blive af størst politisk betydning, er massepsykologi; dens betydning er blevet enormt forstærket af væksten af moderne propagandametoder. Af disse er den mest indflydelsesrige det, der kaldes uddannelse; religion spiller en rolle, om end den er svindende. Pressen, film og radio spiller en voksende rolle. Man må håbe, at, med tiden vil hvem som helst kunne overbevise hvem som helst om hvad som helst, hvis han kan fange patienten ung og af staten ydes midlerne og udstyret. Emnet vil gøre store fremskridt, når det tages op af forskere under videnskabeligt diktatur. Social-psykologerne i fremtiden vil have et antal klasser med skolebørn, på hvem de vil forsøge forskellige metoder med henblik på at frembringe den urokkelige overbevisning, at sne er sort. Man vil snart komme frem til forskellige resultater. For det første, at hjemmets indflydelse er en hindring. For det andet, at man ikke kan gøre meget, med mindre indoktrineringen starter før det 10. leveår. For det tredje, at vers sat til musik og gentaget intoneret er meget effektivt. For det fjerde, at den mening, at sne skulle være hvidt, må fastslås som, at det viser en morbid smag for excentricitet.

Men jeg anticiperer. Det er for de fremtidige forskere at gøre disse maksimer præcise og opdage, præcis hvor meget det koster at få børn til at tro, at sne er sort; og hvor meget mindre, det ville koste at få dem til at tro, det

er mørkegråt.« Dernæst siger han: »Selvom denne videnskab vil blive flittigt studeret, vil den blive strengt begrænset til den regerende klasse. Befolkningen vil ikke få lov til at vide, hvordan dens overbevisninger blev skabt. Når teknikken er blevet perfektioneret, vil enhver regering, der har haft magten i en generation, være i stand til at kontrollere sine undersåtter sikkert, uden at behøve hære eller politifolk.«

Der er andre, endnu tidligere citater af Russell, der viser samme hensigt. Han skrev i 1931 i 'Scientific Outlook', hvor han havde et kapitel, der var helliget uddannelse i et videnskabeligt samfund. Han sagde, »De videnskabelige herskere vil sørge for en slags uddannelse for almindelige mænd og kvinder, og en anden for dem, der skal besidde videnskabelig magt. Almindelige mænd og kvinder vil forventes at være føjelige, flittige, punktligt, tankeløse og tilfredse. Af disse egenskaber vil tilfredshed sandsynligvis blive anset for den vigtigste. For at frembringe den, vil alle psykoanalysens, behaviorismens og biokemiens remedier blive bragt i spil. Alle drengene og pigerne vil fra en tidlig alder lære at blive det, der kaldes 'samarbejdsvillige'; dvs. at gøre nøjagtig som alle andre. Initiativ vil blive afskrækket i disse børn; ulydighed uden straf vil blive videnskabeligt opdraget ud af dem.«

Med andre ord, et bevidst forsøg på at garantere, at fremtidige generationer ikke vil have nogen kapacitet for kreativ opdagelse. Russell og mange af hans kollaboratører, inklusive brødrene Aldous og Julian Huxley, forstod, at det ville være af vital betydning at sprede denne ideologi og sprede narkotika i samfundet; og at opiumskrigen imod USA var en absolut uundværlig del af angrebet imod befolkningens kognitive evner, og især skulle fokuseres på unge mennesker. Aldous Huxley ('Fagre Nye verden') kom til USA i 1920'erne; og han fandt ikke overraskende hurtigt vej til Hollywood, hvor han blev en del af en kreds af britiske ideologer, der dominerede bag scenen i Hollywoods massekulturindustri. Der var en hel gruppe fra 1920'erne og frem i Hollywood, der blev kendt som det »britiske sjak«. Den inkluderede folk som Aldous Huxley, Christopher Isherwood, Igor Stravinskij, der var en del af det angreb på musik, som var et kerne-træk i dette angreb i det 20. århundrede. Huxley var en del af MK-Ultra-programmerne, der udviklede midlerne, hvorigennem diverse former for psykotropiske og andre lægemidler kunne spredes i befolkningen. I en tale i 1961 på en konference, der var sponsoreret af den amerikanske regerings Voice of America, på staten Californiens medicinske fakultet i San Francisco, var Aldous Huxley meget ligefrem. Dette var ikke fiktion; det var hans hensigtserklæring for, hvad fremtidige generationer i dette land ville komme til at opleve og ville blive udsat for. Han sagde, »Der vil i løbet af den næste generation eller så være en farmakologisk metode til at få folk til at elske deres trældom og producere diktatur uden tårer, så at sige. Producere en form for smertefri koncentrationslejr for hele samfund; så folk i realiteten vil få taget deres friheder fra dem, men snarere vil nyde det, fordi de vil blive afledt fra ethvert ønske om at gøre oprør, gennem propaganda eller hjernevask, eller gennem hjernevask,

der er forstærket af farmakologiske metoder. Og dette synes at være den endelige revolution.«

Huxley tog del i eksperimenterne med psykedeliske stoffer, der var delvist sponsoreret og finansieret af den amerikanske og britiske regering fra 1950'erne og fremefter. Og en af Huxleys nærmeste samarbejdspartnere var en Harvard-professor i psykologi ved navn Timothy Leary; han blev en af de førende propagandister for anvendelsen af psykotropiske stoffer. Leary skrev en personlig beretning om sit engagement i dette projekt med en narkotika-modkultur; og på et tidspunkt reflekterede han over samtaler, han personlig havde haft med Aldous Huxley. Han sagde, at han huskede, at Huxley fortalte ham følgende: »Disse hjernestoffer, der masseproduceres i laboratorier, vil frembringe enorme forandringer i samfundet. Dette vil ske med eller uden dig og mig. Det eneste, vi kan gøre, er at sprede ordet. Forhindringen for denne revolution, Timmy, er Bibelen.« Så kommenterer Leary selv: »Vi var kommet op imod den jødisk-kristne helligelse af den ene Gud, en religion, en virkelighed, der har kastet en forbandelse over Europa i århundreder, og over Amerika siden tiden, hvor landet blev grundlagt. Stoffer, der åbner sindet for multiple virkeligheder, fører uvægerligt til et polyteistisk syn på universet. Vi fornemmede, at tiden var inde til en ny, humanistisk religion, baseret på intelligens, godmodig pluralisme og videnskabeligt hedenskab.«

Dette giver jer en lille forsmag på, hvad det er, vi har for os. Jeg nævnte Aldous Huxley og citerede netop fra ham; hans broder Julian, der var stiftende direktør for UNESCO tilbage i 1946, gjorde det meget klart, at selv om Hitler var blevet nedkæmpet, og den videnskabelige racepolitik, racehygiejnepolitikken, der stod i centrum for den nazistiske bevægelse, var kommet i miskredit, at dette var britiske ideer, der atter engang ville komme frem. I sin åbningstale ved UNESCO's åbning i 1946 erklærede Julian Huxley: »Selv om det er ganske sandt, at enhver radikal racehygiejnepolitik i de næste mange år vil være politisk og psykologisk umuligt, vil det være vigtigt for UNESCO at se til, at racehygiejneproblemet undersøges med den største omhu; og at offentligheden informeres om de spørgsmål, der står på spil. Således, at meget, der nu er utænkeligt, i det mindste atter kan blive tænkeligt.«

Den strategi, der blev vedtaget af det britiske oligarki på det tidspunkt, og heri var Julian Huxley en af hovedpersonerne, var, at, eftersom konceptet med racehygiejne, racevidenskab, ikke kunne tillades i en forholdsvis lang periode pga. de beviser, der var kommet frem om Hitlers folkemord, blev det nu kaldt for miljøbeskyttelse; de kaldte det miljøbevarelse. Og de lanerede det, der i dag er en fuldt udviklet, hærgende Grøn bevægelse, der i sin kerne er en genoplivning af racehygiejne og en genoplivning af den politik, der i realiteten var Hitlers politik. Og det var denne politik, som briterne og visse amerikanske allierede, som Prescott Bush og Averill Harriman, åbenlyst støttede som deres vision af en revolutionerende fremtid; en fremtid med en reduceret befolkning, racerenhed og skabelsen af et oligarkisk samfund, hvor folk grundlæggende set var slaver af hjernevask og narkotika

og frarøvet den form for uddannelse, der giver folk mulighed for at blive virkeligt kreative mennesker.

Som et element af MK-Ultra-programmerne i 1950'erne for eksperimenter med psykotropiske stoffer, som hovedsageligt var et britisk program, var der grundige studier af, hvordan man skulle anvende former for massepsykologi for at skabe de betingelser, hvor folk frivilligt (!) ville underkaste sig den form for hjernevask og fortvivelse, som grundlæggende set var planlagt af briterne. William Sargant, en psykiater fra Tavistock Institute, og som på et tidspunkt tjente i den britiske hær, var en af de afgørende spillere, der blev bragt til USA fra Storbritannien som en del af MK-Ultra. I 1957 skrev han en bog med titlen 'Battle for the Mind' (Kampen om sindet), hvor han diskuterede visse kerneprincipper for, hvordan man skulle udføre massehjernevasken af det amerikanske folk. Og tænk på, at han skrev denne bog seks år før mordet på John F. Kennedy; men tænk på Kennedy-mordet, Martin Luther King-mordet, Robert Kennedy-mordet, Vietnamkrigen, opstandene, der plagede USA i 1960'erne, og det kulturelle paradigmeskift, der blev gennemført. Lad os se, hvad William Sargant sagde om det i 1957; han skrev: »Forskellige typer af overbevisninger kan implanteres i mange mennesker efter at hjernefunktionen er blevet tilstrækkeligt forstyrret gennem utilsigtet eller tilsigtet induceret angst, vrede eller ophidselse. Af de resultater, der forårsages af sådanne forstyrrelser, er den almindelige den, hvor dømmekraften midlertidigt er sat ud af kraft samt en forhøjet tilstand af let påvirkelighed. Dens forskellige gruppe-manifestationer blev undertiden klassificeret som 'flokinstinkt' og kommer mest spektakulært til syne i krigstider, under alvorlige epidemier og under alle lignende perioder med fælles fare, der forøger angst og også påvirkeligheden hos individet og masserne.«

Man har altså den fortsatte forfølgelse af midler til at udføre massepsykologiske angreb imod en hel befolkning. Man havde bølgerne af mord og krige og opstande, der indfangede USA i 1960'erne. Hvad var resultatet af det? Man fik massernes modkultur med rock/narko/sex; for unge mennesker følte pludselig for første gang, at verden var fuldstændig kaotisk, var ved at kollapse. Og at ideen om en levedygtig fremtid ikke længere var så sikker. Man havde også fremkomsten og de kumulerede virkninger af mere end et århundrede, på dette tidspunkt, med et bevidst angreb imod det renæssanceprincip, der sidst sås i de store, musikalske kompositioner i midten og hen imod slutningen af det 19. århundrede; da man havde Beethoven, Schubert, Schumann, Brahms. Og pludselig, i begyndelsen af det 20. århundrede, blev alle disse store fremskridt, alle disse renæssancegennembrud lukket ned; og i stedet blev man præsenteret for en hæslighedens, banalitetens og perversionens kultur. Og igen, så var dette ikke noget, der skete som følge af uheld. Et af de betydningsfulde netværk, der blev bragt ind i USA under det britiske Fabianselskabs sponsorkab for at sprede dette koncept med kulturel pessimisme og irrationalisme, var en organisation, kendt som Frankfurterskolen. Den grundlagdes i Tyskland i 1922 og var del af en revolutionerende bevægelse, der konkluderede, at, i krigstider og i

tider med store kriser havde arbejderklassen i befolkningen tendens til at blive ekstremt patriotiske. Frankfurterskolens revolutionerende bevægelser, der også var associeret med folk som Georg Lukacs, havde konkluderet, at den virkelige revolution måtte antage form af et angreb imod den moderne, vestlige kulturs fundamentale principper. Disse var allerede degenererede og åbnede derfor op for en enorm mulighed.

En af lederne af Frankfurterskolen, Theodor Adorno, kom til USA i midten af 1930'erne. Han begyndte at arbejde ved Princeton Universitet under et program, finansieret af Rockefeller, ved navn Radio Research Project; dets formål var at studere, hvordan befolkninger kunne manipuleres af den nye fremkomst af massekommunikationsteknologi – film, radio og det tidlige fjernsyn. Adorno havde en baggrund og uddannelse inden for musik; han var faktisk en elev af [Arnold] Schönberg, som var en af de oprindelige komponister af atonal musik, der var et totalt angreb på klassisk komposition. Adorno skrev, som en fuldt bevidst del af dette britiske angreb imod amerikansk og mere generelt vestlig kultur, en bog i 1948, der drejede sig om spørgsmålet om moderne musik. Bogen hed 'The Philosophy of Modern Music' (da. Den ny musiks filosofi, 1983), og grundtemaet i bogen, der bestod i en række artikler, der omhandlede Schönberg og Stravinskij, var, at moderne musik, i total modsætning til stor, klassisk musik, ikke havde til hensigt at opløfte folk og appellere direkte til deres menneskelige kreativitet, til deres sjæl, men i stedet var at gøre dem nedtrykte og faktisk ødelægge deres evne til at tænke. Adorno var meget udtrykkelig omkring ideen om, at moderne musik tilsigtede forskellige former for psykiske sygdomme, eller at henvende sig til psykiske lidelser og bringe dem op til overfladen. Dette er fra hans bog fra 1948, the Philosophy of Modern Music. Han siger: »Det, som radikal musik opfatter, er den utransformerede lidelse, og den seismografiske registrering af traumatisk chok bliver samtidig musikkens tekniske struktur. Den forbyder sammenhæng og udvikling.« Hvilken selvfølgelig er nøglen til musik. »Musikalsk sprog er polariseret i henhold til dets ekstremer hen imod kroppens chokbevægelser, der ligner kropslige konvulsioner på den ene side og på den anden side hen imod en frossen stilstand af et menneske, som angsten får til at standse i dets handling. Moderne musik ser absolut forglemmelse som sit mål; det er et overlevende budskab om fortvivelse fra den forliste.« Han fortsætter: »Det er ikke sådan, at skizofreni er direkte udtrykt i musikken; men den prenter på sig selv en holdning, der ligner den mentalt syges. Individet fremkalder sin egen disintegration. Han forestiller sig opfyldelsen af løftet gennem magi, men ikke desto mindre inden for rækkevidde af den umiddelbare aktualitet. Den beskæftiger sig med at dominere skizofrene træk gennem en æstetisk bevidsthed. Idet den gør det, håber den at forsvare sindssyge som det virkelige Helvede.«

Adorno fortsætter med at kategorisere diverse former for mentale sygdomme, som kan anstiftes og skærpes ved eksponering til moderne musik; hvorved han ikke alene mente Schönbergs og Stravinskij's atonale musik, men også baggrundsstøjen, Muzakken, den form for top 40-

musik, som på det tidspunkt var ved at blive et betydningsfuldt træk i amerikansk kultur, der indledte en lang og støt degenerationsproces. Han sagde, hvad ville konsekvenserne være af en gentagen eksponering til disse former for musik? Depersonalisering, som han beskriver som tabet af forbindelsen til ens egen krop. Hebefreni, som han beskriver som det syge individs ligegyldighed over for det ydre. Katatoni; ingen tidsfornemmelse. Og sluttelig, universel nekrofilie som den højeste perversion af stil.

Jeg har på denne korte tid selvfølgelig kun lige kradset overfladen. Jeg har kun berørt nogle få af Det britiske Imperiums førende forbrydere, der har fokuseret deres opmærksomhed på ødelæggelsen af USA's underliggende kultur. Hjernevasken, der som sit mål har successive generationer af unge mennesker. Vi har den rapport, som Matthew Ogden indledte denne udsendelse med, og som omhandler den kendsgerning, at vi er kommet dertil; vi har nået punktet, hvor millioner, måske titals millioner af amerikanere er blevet smidt på en økonomisk og kulturel affaldsdyng. Hvor de ikke har nogen muligheder, ingen fornemmelse for fremtiden; hvor fortvivlelse manifesterer sig i sin mest ekstreme form som narkoafhængighed, heroinoverdosis og selvmord. Det er de mest chokerende, ekstreme former; men for hvert tilfælde, hvor dette er sket, hvor mange mennesker kender I da personligt, der er kronisk arbejdsløse. Der har udviklet en absolut fortvivlet opfattelse af verden, af deres egen fremtid, af fremtidige generationer; som altid er et voksende samfunds varemærke.

Så træd et skridt tilbage og tænk over den kendsgerning, at der har været et mere end 100 år langt bevidst kulturelt angreb imod USA. Jo, der har været dramatiske udviklinger; der har været mord på præsidenter. Vi havde Bush/Cheney-regeringens spøgelse, der lancerede en stribe af absolut unødvendige krige for at gennemtvinge en politistatsstruktur i USA. Vi har haft Obama, der åbnede sluserne for angreb fra denne opiumskrig, der netop nu befinder sig i sit mest fremskredne stade. Men gå tilbage; tænk over, hvor dette kommer fra. Og kun ud fra dette standpunkt kan vi begynde at have en seriøs diskussion om helbredelsesmidlerne.